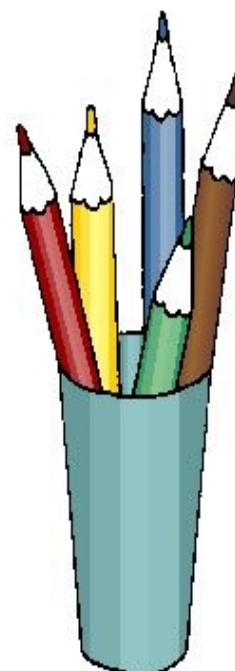
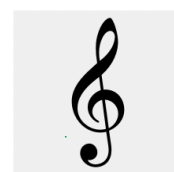
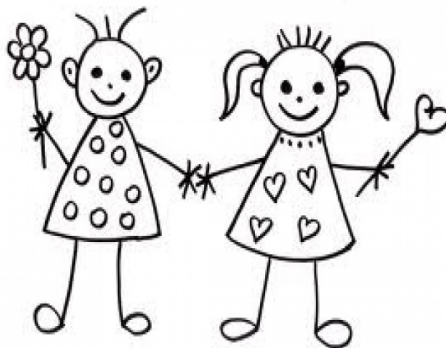

školní časopis

Časopis
pro kluky a
holky

1/2018

Ahoj holky, ahoj kluci!

Blíží se prázdniny, a aby vám čas rychleji ubíhal, můžete si ho zpestřit naším časopisem. Přinášíme vám mnoho tématicky rozmanitých stránek. Věříme, že si v našem časopise najdete, co vás bude zajímat. Naše redakce volila témata zaměřená na přírodu, vesmír, psala i vlastní prózu nebo kreslila komiksy. Do časopisu jsme opět zařadili i příspěvky našich spolužáků z různých tříd, příspěvek z mateřské školy i ze školní družiny.

Pokud budete mít chuť se příští školní rok přidat do naší redakce, rádi vás mezi sebe přijmeme a uvítáme nové nápady i připomínky.

Naše redakce: Vítek Smolík, Matouš Šulc, Táňa Živná, Nikola Kutlvašrová, Petra Čárková, Anežka Smolíková, Tereza Vencovská, paní uč. Pavlína Růžičková

Přejeme příjemné chvílky s naším časopisem!

POZNÁVÁME PŘÍRODU POZNÁVÁME PŘÍRODU

Botanická zahrada

Botanická zahrada je obvykle uměle vysazená zahrada. Nachází se v ní sbírky rostlin, které sestavili odborníci.

Jedním z hlavních úkolů botanických zahrad je ochrana jednotlivých druhů rostlin a genofondu rostlin, udržování živých sbírek. Botanická zahrada pěstuje minimálně 500 čeledí rostlin.

Větší botanické zahrady také plní rekreační funkci městské zeleně. Sbírkou slouží také pro ekologickou výchovu a vzdělávání i pro výuku. Do Botanické zahrady se chodí učit studenti středních a vysokých škol. Zahrady pořádají vzdělávací a výchovné programy v oblasti botaniky. Jsou však otevřené i pro běžné návštěvníky. Ti jistě uvítají funkční informační systém, který popisuje expozice a jednotlivé exempláře označené jmenovkami. Botanické zahrady se vyskytují v různých městech, např: Teplice, Liberec, Praha, Olomouc.....

Liberec: Botanická zahrada Liberec je nejstarší botanická zahrada v České republice. Její doménou jsou sbírky tropických rostlin. Skleníkový areál má tvar krystalové drúzy.

Praha: Botanickou zahradu najdeme v Praze-Troji. Její neznámější částí je skleník, Fata Morgana ale k zahradě patří také venkovní expozice, včetně vinice sv. Kláry s kapličkou. Připravují pro holky a kluky zábavnou hru Hledej nej. Můžete tam vidět i stopu tříprstého dinosaura.

Olomouc: Botanická zahrada výstaviště Flora Olomouc je ohraničeným prostorem uprostřed města přiléhající k Bezručovým sadům. Celkový počet druhů rostlin pěstovaných v botanické zahradě činí 1100. Najdeme zde i významné rostliny, např: Davidii listenovou- vzácný strom z Číny, Paulovnií plstnatou- je známá též jako čínský císařský strom, nebo Růži čínskou, která kvete zeleně.

Velmi známým parkem, chráněným UNESCEM, je **Průhonický park** nedaleko Prahy. Park je ideální pro relaxaci a romantickou procházku. Do parku se vydejte rozhodně koncem května, když kvetou rododendrony.

Autor: Nikola Kutlvašrová

POZNÁVÁME PŘÍRODU POZNÁVÁME PŘÍRODU

Masožravé rostliny

Masožravé rostliny (někdy jim říkáme i mucholapky nebo masožravky) známe hlavně tím, že chytají drobné živočichy, prvoky a zvláště pak hmyz. Získávají z nich živiny (ale ne energii).

Moucha, která usedne na list masožravky, je odsouzena k „lepkavému“ konci. Jakýkoliv hmyz, který se odváží do džbánkovitého listu masožravky, či sklouzne dolů po hladkém povrchu listu, se utopí v tekutině nacházející se uvnitř. Měkké tkáně živočichů se pomalu rozpustí trávicími šťávami, které rostlina vypouští, a listy pak vstřebají potřebné vhodné živiny.

Masožravé rostliny obvykle rostou na místech, kde je půda velmi chudá na živiny. Vyskytují se tedy například v kyselých bažinách a v chudých písčitých a kamenitých oblastech.

Aby byla rostlina považována za masožravou, musí dokázat svou potenciální kořist nalákat, chytit a využít látky z ní získané. Způsobů, jak toho rostliny docílují, je celá řada. Například některé masožravky lákají svou kořist svými barevnými listy (většinou načervenalými) nebo třpytem a vůní (pro člověka nepostřehnutelnou) lepkavých kapek na listech, které připomínají rosu.

Zajímavé je, že se podobné mechanismy v přírodě vyvinuly vícekrát nezávisle na sobě. I v Česku roste celá řada druhů. Nejčastěji v horských oblastech, na Třeboňsku nebo v Dokesku. První velké pojednání o masožravých rostlinách napsal Charles Darwin v roce 1875.

Když si chcete masožravku pořídit.....

Pěstovat podivuhodné masožravé rostliny doma není až tak těžké, jak by se mohlo zdát.

Masožravé rostliny, pocházející z teplých krajín, lze je snadno pěstovat v pokojových podmínkách. Jsou dekorativní, zajímavé, vnesou do domova kousek nespoutané přírody. Svou kořist chytají do nejrůznějších důmyslných pastí.

Na co si dát pozor při nákupu masožravých rostlin?

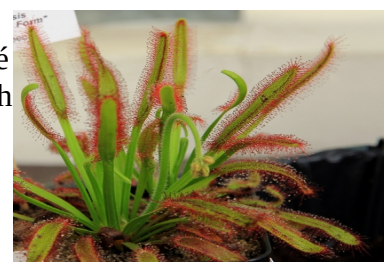
Rostliny si důkladně prohlédneme:

1. V první řadě nesmějí být přischlé – rostliny, které mají suchý substrát a jsou povadlé, nekupujeme, nemusely by se už vzpamatovat.
2. Také si všímáme, na jakém místě jsou v obchodě umístěné. Masožravky vyžadují maximální osvětlení a pokud jsou déle jak týden ve stínu, bývají hodně oslabené
3. Při nákupu láčkovek zkontrolujeme, zda nemají zaschlé zárodky mladých láček. Pokud ano, byly rostliny vystaveny delší dobu nízké vlhkosti a láčky se již na těchto listech nevytvoří. Důležitý je nejen vzhled, ale i odolnost.
4. Rozhodující je také původ rostlin. Dnes se mnoho masožravek dováží z holandských pěstíren. Rostliny jsou pěkné a levné, nejsou však příliš odolné – jsou pěstovány v celoročně vytápěných sklenících za podmínek zaručujících rychlý růst, což vede k tomu, že jsou choulostivé, špatně snášejí změnu prostředí a mnoho z nich přechod z pěstírny do obchodu a následně do bytu nepřežije.

Autor: Táňa Živná

láčkovka

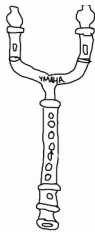

PÍŠEME A BAVÍME SE PÍŠEME A BAVÍME SE

Kouzelná flétna

Jsou Vánoce a Eliška s Erikem zdobí stromeček .Najednou přijde maminka s tatínkem, že jim pomohou. Maminka zapne rádio a ozvou se z něj vánoční koledy. Hned se jim stromeček lépe chystá. Zpívají s rádiem a moc si to užívají.

Večer se děti nesmírně těší na Ježíška. Tatínek zavelí: „Rodino, jde se jíst štědrovečerní večeře!“ Každoročně mají kapra a rybí vývar. Při jídle si vypráví vánoční pohádky. Po večeři řekne tatínek: „Děti, běžte si hrát nahoru do pokojíčku, my mezitím sklídíme ze stolu. Tatínek jde rychlou chůzí do obývacího pokoje, kde je stromeček a připravený zvonek. Rychle zazvoní a jde pryč zpátky do kuchyně. Hned, jak tam dojde, uslyší dupot dětí řítících se po schodech dolů ke stromečku. Pod stromečkem byla spousta dárků. Rodiče vybídlí děti, aby rozdělily dárky. Všichni z nich měli ohromnou radost. Pohledy dětí zavály ještě jednou pod stromeček, ale náhle se zastavily na zvláště zabaleném dárečku. I maminka si dárečku všimla .Pošeptala tatínkovi:„, Ty jsi tam dával ten prapodivný dárek?“ „Ne,“ odpověděl mamince . „Tak co to tedy je?“ , ale to už měli dědi dárek v ručkách a rozbalovali ho. Rozbalený dárek připomínal flétnu se dvěma hlavicemi. Byla to kouzelná flétna, která vypadala asi takhle:

Eliška s Erikem se nadechli a společně na ni písli. V tu chvíli je flétna přesunula do jiné doby a s úžasem postupně zjistili, že se stali neviditelnými!

Erik řekl: „Eliško zavolej na tu paní v podivném oblečení, které vypadá jako historické, a zeptej se jí, kde to jsme.“ Eliška zavolala na podivnou paní: „Paní, co je to za město?“ Paní neodpověděla. Zdálo se, že ji neslyší. „To je divné, Eriku.“ „Eliško, mně to došlo, my totiž nejsme ve dvacátém prvním století.“ „No jo, vždyť to tu vypadá úplně jinak než v naší době.“ „Hele slyšíš to? Není to malá noční hudba od Mozarta?“ „Je, ale je nějaká rozkouskovaná, jako by ji zrovna dával dohromady. „Co kdybychom se tam zašli podívat?“

„Nádherná melodie, Eliško, vidíš? Taková známá skladba a málem zůstala světu utajená.“ „Jak to, Eriku?“ „Tiskem ji vydal až okolo roku 1827 Johann André ve městě Offenbach am Main. Vydavatel se k ní dostal přes vdovu Constanze, která mu skladbu prodala roku 1799, necelých osm let po smrti manžela, jako součást většího souboru jeho hudebních děl.“ „Eriku, jak jsi na to přišel?“ „To víš Internet.“ „Ty jsi byl vždy ten chytřejší.“ Erik s úsměvem dodal: „Já vím.“ Ještě chvíli se dívali na komponujícího Mozarta a pak Eli rychle zavelela: „ To by pro dnešek stačilo, Eriku, musíme domů. Podej flétnu, zapískáme a hurá do současnosti!“

Autor: Anežka Smolíková

PÍŠEME A BAVÍME SE PÍŠEME A BAVÍME SE

Procházka hrůzy

Konečně pátek!

Stoupám do kopce a myslím pouze na nastávající víkend. Pomalu se vzdaluji od školy. Jako každý pátek, dnes půjdu s Tlapkou na dlouhou procházku.

Tlapka je labradorská psí slečna, kterou si před čtrnácti měsíci koupila má starší sestřenice. Tlapku považuji za nejlepšího psa na světě, protože jí mohu svěřit každé tajemství a nikdy mě nezradí.

„Ahoj tlapičko,“ zavolám, když ji spatřím. Tlapka sedí za plotem a čeká na mě. Začne vesele vrtět ocasem, jakmile zaslechne můj hlas. „Půjdeme dnes na dlouhou procházku,“ usměje se. Tlapka jako by mi rozuměla, začne pobíhat po zahradě.

O chvíli později už jí připínám vodítko. Znepokojeně se podívám na oblohu, bouřkové mraky znemožňují průnik slunečního světla. Dnes celé dopoledne pršelo, proto má Tlapka ještě trochu mokrou srst. Snad se zase nespustí déšť. Nedávno začal podzim, listí se ještě nezačalo obarvovat.

„Přestaň kousat to vodítko!“ Napomenu ji. Tlapka se na mě omluvně podívá.

„Tak pojď Tlapičko.“ Nemusím ji pobízet dvakrát, málem mi vyškubne vodítko z ruky, už se moc těší.

Vkročíme na silnici a vydáme se přes křižovatku do široké ulice. Tlapka se chová neukázněně. Škubne za vodítko, nejradši by běžela. Já jí ale nedovolím zrychlit krok.

Teprve za vesnicí se zklidní. Jdeme po staré neudržované silnici, po které jezdí jenom myslivci. Tuhle cestu si oblíbili lidé se psy, mezi ně patřím i já.

Silnice končí a já s Tlapkou se ocitneme na vyšlapané cestičce. Ráda bych si odpočinula, jenže Tlapka chce pokračovat dál. Stále má plno energie.

Cestička pokračuje dál do polí, my ale zabočíme doleva, kde se rozprostírá louka. Tráva na ní je mokrá po dnešním dešti. Zleva i zprava louku obklopují stromy. Vydáme se s Tlapkou po ní. Louka se mírně svažuje dolů, jako takový kopeček.

Kdybych s Tlapkou pokračovala dál směrem dolů, dostaly bychom se k potoku. My se ale v polovině louky změním směr a zabočíme doleva.

Mezi stromy spatříme takový průchod. Všude kolem něj jsou mohutné stromy, průchod mi připomíná jakousi „bránu do lesa.“ Už jsem tudy jednou šla, moc se mi tato cesta líbila.

„Víš co Tlapko? O téhle cestě nikomu neřekneme.“ Tlapku moje nápady očividně nezajímají. Všechnu svou pozornost věnuje velkým stromům. Podzimní větřík mi ovívá tváře a já si tuhle procházku hodně užívám.

Ale když vejдем do lesa, přepadne mě nepříjemný pocit. Doufám, že se nepříhodí něco zlého.

Po chvíli cesty lesem se ocitneme na poli. Kousek od nás by měla být cestička, ale nikde jí nevidím. Nejspíš jsme s Tlapkou vyšly trochu jinde, než jsme plánovaly. „Ničeho se neboj Tlapko, půjdeme kousek po poli, ta cestička tady určitě někde bude.“ Ovšem jediný, kdo se bojí jsem já. Ten nepříjemný pocit se rozrostl. Co když jsme zabloudily? Neměli bychom se vrátit? Přemýšlím.

Po chvíli se trochu uklidním. Na tuto procházku jsem se velmi těšila, prostě půjdeme dál po poli.

Ale brzy svého rozhodnutí začnu litovat. Les nám zmizel daleko za zády a mě s Tlapkou obklopuje pouze pole. Už není cesty zpět, protože bychom nemuseli najít správnou cestu domů, teď už se začínám opravdu hodně bát.

„Hurá!“ vykřiknu radostně po několika minutách. V dáli před sebou spatřím malý domek. Teď už vím, kde jsme. Stačí jít po cestičce vedoucí od domu, po té se dostaneme zpět do vesnice.

Jenomže opět nastane problém. U toho domu pobíhá velký pes. Psa sice sleduje jeho páníček,

PÍŠEME A BAVÍME SE PÍŠEME A BAVÍME SE

ale přesto mám z toho psa strach. Bojím se, aby nám neublížil. Posbírám odvalu, abychom s Tlapkou mohli projít kolem domu na cestičku.

Podářilo se!

Po několika metrech se ohlédnu přes rameno za sebe. Za námi běží ten zlý pes.

Bez rozmyšlení začnu utíkat, Tlapka se také rozběhne. Pohlcuje mě strach. Slyším, jak na toho psa volá jeho pán, aby se vrátil. Pes ho našťestí uposlechne, otočí se a běží zpět k pánovi. Trochu se bojím zpomalit, ta situace by se mohla opakovat.

Zpomalím až po dalších několika stovkách metrů. Stále se trochu třesu strachy, kdežto Tlapka si sprint užila.

„Konečně,“ usměji se, jsme zpátky ve vesnici. Už jsem hrozně unavená, moje nálada po té příšerné procházce klesla pod bod mrazu. Ale ještě nejsme zpátky na zahradě, zbývá nám přibližně dvě stě metrů po silnici, snad se už nic špatného neodehraje.

Bohužel se tak stane. Kousek od nás jde starý muž se psem nějakého loveckého plemene, pes nemá ani vodítko. Po předchozím zážitku se k tomu psovi nechci přiblížit.

Snažím se nevyvádět, rozumně uvažovat. Ráda bych šla domů po sinici, ale nejlepší bude, když je obejdeme. Můžeme jít kolem rybníka, dále po poli a nakonec po myslivecké cestě zpět do vesnice.

Vydám se tedy kolem rybníka, přesně podle mého plánu. Ale než se dostaneme na pole, musíme projít pár metrů po travnatém porostu.

Porost se ale po dnešním dešti změnil v naprosté bahno. Fúj, podívám se na moje značkové boty.

Po pár krocích mi jedna noha zapadne do bláta. Nohu se mi podaří z bahna vytáhnout, ale bez boty. Než stihnu zareagovat, šlápnu bosa do bahna. Mám špinavé celé chodidlo. nazuji si botu zpět na nohu.

Ke vši smůle se mi to samé stane znovu s druhou nohou. Mít boty plné bahna je velmi nepříjemný pocit.

Když se konečně dostanu z bahna, cítím se opravdu příšerně. V mokrých a zároveň špinavých botách, se mi podaří bezpečně dojít domů, ale Tlapka po zbytek cesty zlobila a znovu se rozpršelo.

To byla opravdu poslední kapka. V očích mě začnou štípat slzy. Tento zážitek si právem zaslouží název Procházka hrůzy.

Autor: Tereza Vencovská

POZNÁVÁME VESMÍR POZNÁVÁME VESMÍR

Vesmír

Měsíc září jasně na obloze, ne však vlastním světlem, ale pouze odrazeným světlem Slunce. Tehdy můžeme i bez dalekohledu vidět na měsíčním povrchu některé podrobnosti jako temné a světlé plochy.

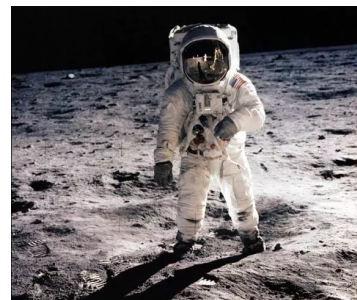
průměr Měsíce : 3 476 km

vzdálenost od Země: 384 000

Teplota

nejvyšší: 120°C

nejnižší: -160°C

Den 20. července 1969 poprvé vstoupila lidská noha na povrch Měsíce. „Byl to malý krok pro člověka,“ jak prohlásil, „ale velký skok pro lidstvo.“ Stalo se tak v rámci mise Apollo 11. Prvním člověkem, který na povrchu Měsíce stanul, byl americký astronaut Neil.....

Trojici astronautů – velitele **Neila.....**, pilota lunárního modulu **Edwina „Buzze“ Aldrina** a pilota velitelského modulu **Michaela Collinse** – v kosmické lodi Apollo 11 vynesla 16. července 1969 raketa Saturn V na oběžnou dráhu Země. V programu Apollo to byl pátý pilotovaný let a třetí let k Měsíci. Až při třetím letu se člověk poprvé na Měsíci prošel.

Let k Měsíci trval tři dny. Ve volných chvílích astronauti odpočívali při hudbě. Během dvou a půlhodinové vycházky po Měsíci nasbírali astronauti 22 kg měsíčních hornin, pořídili ohromující snímky měsíční krajiny a po 21 hodinách a 31 minutách pobytu na povrchu odstartovali zpět k Collinsovi, který zatím čekal ve velitelském modulu na oběžné dráze Měsíce. Poté se vydali na zpáteční cestu k Zemi. Let z měsíce trval 10 hodin a 41 minut. Přistáli v Tichém oceánu 24. července 1969. V přímém přenosu Armstrongův sestup po žebříku a první kroky na Měsíci vidělo a slyšelo odhadem na 600 miliónů lidí, pětina lidstva.

Během dalších tří a půl let se na Měsíci uskutečnilo dalších pět přistání a dalších deset astronautů kráčelo po měsíční půdě.

První člověk na Měsíci Neil (1930 - 2012):

- než se stal astronautem, sloužil jako pilot v leteckém výzkumném středisku, kde testoval různé typy letadel a podnikl více jak 900 letů
- od roku 1958 se postupně zapojil do programu letectva Spojených států amerických *Man In Space Soonest*.

POZNÁVÁME VESMÍR POZNÁVÁME VESMÍR

Přelož následující slova do angličtiny a vyškrtej je v osmisměrce. Dozvíš se jméno prvního člověka, který stanul na Měsíci.

- 1.slunce
2. mrak
- 3.hvězda
- 4.měsíc
- 5.duha
- 6.děšť
- 7.obloha
- 8.bouřka
- 9.Země
- 10.vítr
- 11.sníh

M	.	S	
R	.	.	K	D	N	I	W	S
O	A	N	U	Y	R	R	E	U
T	W	O	B	N	I	A	R	N
S	L	O	M	S	R	I	A	T
C	R	M	O	T	N	N	T	G
.	.	.	H	W	O	N	S	.

Eugene Cernan

(14.3. 1934 – 16.1.2017)

Poslední člověk na Měsíci

Je poslední člověk, který při letu Apollo 17 v prosinci 1972 otiskl svou stopu do povrchu Měsíce.

Vždy se hrdě hlásil, že je po otci slovenského a po matce českého původu. Na obě své cesty k Měsíci vzal československou státní vlajku.

John Blaha

(nar. 26.08.1942)

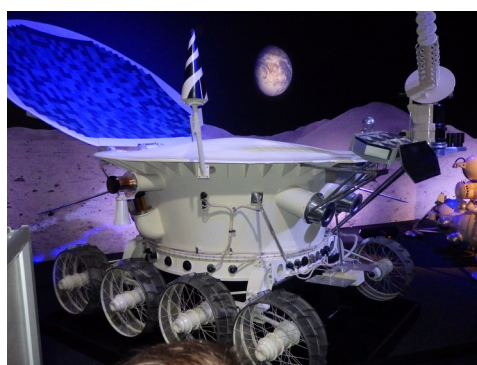
Americký astronaut s českými kořeny

Původní profesí americký vojenský zkušební pilot uskutečnil v období 1989-1997 celkem 5 kosmických letů. Při posledním letu pobýval přes 4 měsíce na palubě ruské stanice Mir. V raketoplánech Discovery, Atlantis a Columbia prožil na svých misích celkem 161 dnů, 2 hodiny a 45 minut. Jeho dědeček Antonín Bláha pocházel z Herálce u Humpolce.

První dálkově řízené průzkumné sovětské měsíční vozidlo. Převahu na Měsíc zajistila sonda E-8.

Autor: Vítek Smolík a pí uč. Růžičková

Autor osmisměrky: Petra Čárková

HRAJEME SI S BAJKAMI

HRAJEME SI S BAJKAMI

Cvrček a mravenec

Byl jednou jeden cvrček. Ten od rána až do večera hrál na housličky a moc ho to bavilo. Také rád zpíval. Uměl spoustu písniček! O nic jiného se nestaral. Věděl, že i ostatní mají z jeho hraní a zpívání radost.

Úplně zapomněl, že přijde také zima, sluníčko přestane hřát a on nebude mít, co jíst.

Opravdu, nastala zima. Ptáčci odlétli do teplých krajin a cvrčkovi nastaly nepěkné dny. Housličky skřípaly a doma neměl ani kousek dřeva, ani nic k jídlu.

Když mu bylo nejhůře, vzpomněl si na mravence. Mravenec měl pod jedlí pěkný domeček, který si v létě postavil. Měl tam teploučko a plno dobrot.

Cvrček zaťukal a prosil mravence o trochu jídla a aby se mohl ohřát. Že mu to v létě oplatí.

Mravenec se zeptal, cože dělal v létě. Cvrček se zastyděl a přiznal se, že nemyslel vůbec na to, že přijde zima.

Mravenec se usmál a prý i jemu se dobře pracovalo, když cvrček hrál a že se s ním rád rozdělí.

Pohostil ho, ještě mu dal výslužku s radou, aby příští léto myslel na zásoby na zimu.

A tak se ukázalo, že **„V nouzi poznáš přítele!“**

Oběd pro vlky

Starý vlk slyší, jak mu kručí v břiše. Zesláblý se plahočí lesem. V tu chvíli něco ucítí.

Čmouchá, odkud se line ta úžasná vůně. V dále spatří kus masa. Z posledních sil se k masu rozběhne.

Když je vlk dva metry od masa, ze strany se vynoří další vlk.

Vlci se chvíli měří pohledem, potom jeden vyštěkne: „Maso je moje, viděl jsem ho první!“

„Já u něj byl dřív než ty!“ hájí se druhý vlk. Maso leží mezi vlky.

Dlouho vlky pozoruje liška. Po bradě jí stékají sliny.

I ona by si na mase ráda pochutnala.

Liška vyběhne ze své skrýše, chňapne maso do zubů a utíká s ním pryč.

Vlci se za ní nechápavě dívají, právě jim utekl oběd.

Poučení: **„Když se dva hádají, třetí se směje.“**

O vlkovi a lišce

Byl jeden vlk a ten měl dvě doupata, která si našel na zimu.

Jedno doupě mu bylo k ničemu, ale přesto ho nechtěl nikomu dát.

Liška šla zrovna kolem a zamyslela se: „Jsem vlkova dobrá kamarádka, mohl by mi jedno doupě dát.“ Liška šla velice pyšně, myslela si, že vlk hlídá doupě pro ni.

Přišla k vlkovi a zeptala se ho: „Ahoj vlku, děkuji, že pro mě hlídáš doupě.“ „Pro tebe? Nikdy! To doupě

Ilustrace 1: Náš školní bajkovník

HRAJEME SI S BAJKAMI

HRAJEME SI S BAJKAMI

je jen a jen moje. Nikomu ho nedám!“ Odsekl jí vlk.

Lišce bylo líto, že ji vlk zradil, ale neměla čas truchlit nad tím, jak je vlk zlý. Zima byla za dveřmi a liška si musela najít doupě. Jednoho dne šli vlk s liškou ven najít nějaké jídlo. Když se vrátili, viděli místo doupat hroudy bahna. Přiběhla tam ostatní zvířátka a řekla jim o potopě, která vlkovi zatopila doupata. Liška nebyla zlá, tak pomohla vlkovi najít nové doupě. A vlk si uvědomil, že **kamarádům má pomáhat.**

Autoři bajek žáci 6. ročníku

Autor: Matouš Šulc

ENGLISH ENGLISH ENGLISH ENGLISH

The future

by the 7th Grade

In 40 years time we will fly to school. The cars will be faster and safer.
We will be millionaires. We will go to space on holidays. We will have a sea.
The schools will use tablets and notebooks instead of books.

We will teleport.

Trump will rule the world. We will be united with Slovakia again.

In 25 years time, the scietists will make pills for immortality and cancer.
We will have a basket which eats rubbish and we won't have to put the rubbish to the bins. We
will use an iphone instead.

100 years later the Earth will be flat and we will live on the other planets and stars.

In 150 years time we won't have any gravity. Our planet will be visited by Aliens.

Medication will be invented for all illnesses and people will be immortal.

The space will be pink and the stars will be black.

Robotic animals will be people's protectors.

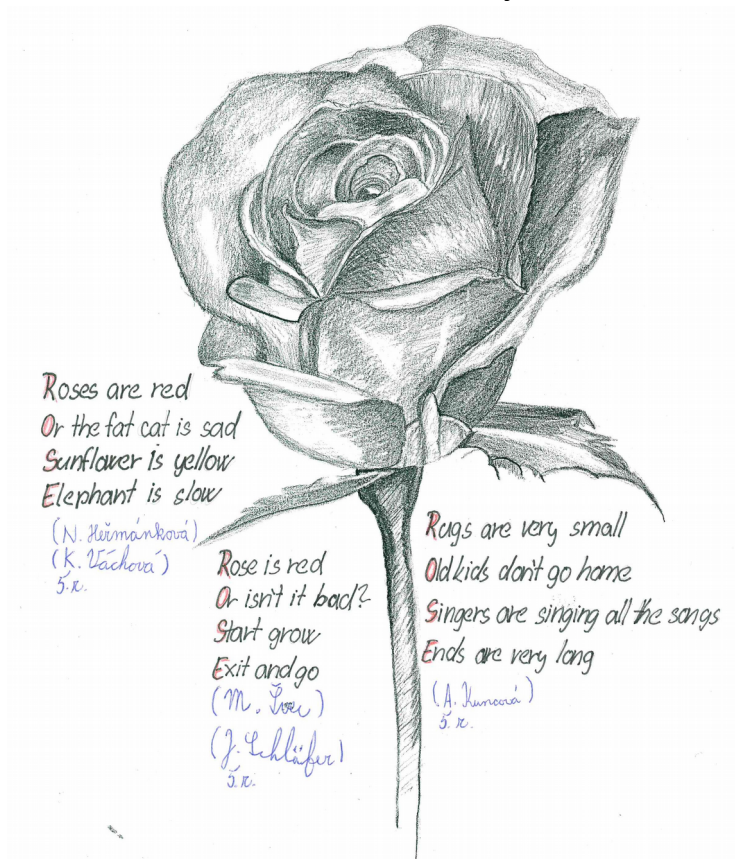
The Earth will be falling apart into pieces.

In 50 years time we will have flying shoes.

We will live on Mars and robots will take over. There will be invisibility in the future.

In 20 years time we will have Iphone 20.

In 80 years time we will control the time. People will be invisible and they will fly in cars. We will
have new houses and we will study on internet.

Ilustrace 2: Ilustrace: Hana Pertlová

ENGLISH

ENGLISH

DEUTSCH

DEUTSCH

1.

--	--	--	--

2.

--	--	--	--	--

3.

--	--	--	--	--	--	--	--

4.

--	--	--	--	--	--	--	--

5.

--	--	--	--

6.

w			
---	--	--	--

7.

--	--	--	--

We like

Rotkäppchen

HEUTE HA UNSERE GROSSMUTTER GEBURTSTAG. HIER IM KORB IST EINE TORTE UND EINE FLASCHE WEIN. BRING DAS ZUR GROSSMUTTER

HEY, ROTKÄPPCHEN, WAS HAST DU DENN IM DEIN KORB?

Meine Großmutter hat Geburtstag. Ich bringe ihr Wein und eine Torte.

Ich habe noch Blumen für die Oma mit.

Aber? Aber? Aber?

Aber Großmutter, was ist heute mit dir? Warum hast du so große Augen?

Damit ich dich besser hören kann.

KOMM Herein, mein Liebes Rotkäppchen. Die Tür ist offen!

Woher ist er?

Das bin ich. Bist du denn die böse Großmutter, die immer so böse ist?

Aber Großmutter, hast du so große Zähne?

Damit ich dich besser essen kann.

Aber Großmutter, hast du so große Zähne?

Damit ich dich besser essen kann.

zzz zzz zzz zzz zzz zzz zzz zzz zzz zzz

Ilustrace 3: Autor: Eliška Švecová

ZE ŠKOLNÍ DRUŽINY ZE ŠKOLNÍ DRUŽINY

Vaření pro radost

Čokoládové potěšení

90g čokolády
80g másla
40g cukru
2 vejce
40g hladké mouky

Postup:

Nejprve si vezmeme misku, do které nalámeme 90 g čokolády.
Poté přidáme 80 g másla. Čokoládu s máslem necháme v mikrovlnce rozpustit.
Až se nám máslo a čokoláda rozpustí, přidáme do misky 40 g cukru.
Poté rozklepneme 2 vajíčka a 40 g hladké mouky.
Vše zamícháme dohromady a můžeme začít.
Těsto můžeme lít do forem ve vaflovači.
Když z vaflovače hotový výrobek vyndáme, čokoládové potěšení je na světě.

Letní pohybová hra

Najdi maják

Prostředí: hřiště, místnost

Délka trvání: 3 - 5 minut (podle počtu účastníků)

Počet účastníků: 15 –25

Věk účastníků: 9 a více let

Pomůcky, materiál: šátky na zavázání očí

Pravidla:

Účastníci se rozdělí na dvě skupiny.

První skupina jsou námořníci a druhá skály.

Vedoucí představuje maják.

Námořníci si zavážou oči šátky a skály se zatím rozestaví mezi maják a místo, odkud námořníci startují. Maják i skály vydávají zvuky. Maják „húúúú“ a skály „šššš“. Námořníci se musí poslepu bez nárazu do skály dostat až k majáku. Když námořník narazí do skály, stává se také skálou. Vítězí námořník, který jako první dorazí k majáku.

Vtípek na konec:

Námořník, který přistál v Reykjavíku, se ptá Islandčana: "Prosím vás, kdy tady máte léto?" "To je těžko říct. Například letos připadlo léto na středu." 😊

Z MATEŘSKÉ ŠKOLIČKY Z MATEŘSKÉ ŠKOLIČKY

Jak to piští ve třídě Myšiček

Od 29. 1. do 2. 2. jsme pro děti připravili projektový týden na téma: „Kašpárek chce všechno znát“ – Povolání“. Vzhledem k lepšímu pochopení a prožití tohoto tématu jsme mimo povídání, kreslení, prohlížení obrázků zařadili i exkurse a návštěvy lidí s jejich profesí. V pondělí jsme zavítali za panem Vampolou do jeho dílny, kde děti poznaly práci kováře a strojního zámečníka. Viděly i potřebné nástroje, nářadí a pomůcky k tomuto povolání. V úterý nás ve školce navštívila paní Kuncová v oblečení zdravotní sestřičky a přinesla s sebou krabici různého pracovního náčiní potřebného ke své profesi. Tímto a svým poutavým vyprávěním o své práci děti velice zaujala. Ve středu, před návštěvou tělocvičny, jsme zavítali za kuchařkami naší školní kuchyně, kde nám ukázaly, jak pro nás vaří obědy, viděli jsme myčky, trouby, sporáky, hrnce, mrazáky, vařečky...

Jak to houká ve třídě Soviček

Ve třídě Soviček se během školního roku věnujeme rozvíjení všech oblastí důležitých pro celkový rozvoj dětí předškolního věku. Jelikož je naše školka zapojena do projektu „Celé Česko čte dětem“, podělíme se zde s Vámi o získané zkušenosti se zařazením předčtenářské gramotnosti v naší třídě. Na začátku roku jsme dětem založili čtenářské deníčky, navštívili jsme společně Krajskou knihovnu a knihkupectví v Havl. brodě a tím naše společné čtení mohlo začít. S vybranou knížkou se vždy seznámíme, ukážeme si jí, prohlédneme si obrázky a hádáme, o čem by knížka asi mohla být. Po každé přečtené kapitole následuje podrobné povídání o přečteném textu, dětem pokládáme otázky a ony na ně odpovídají. Každý pátek jsme zařadili tzv. čtenářské dopoledne. Tento den nejen čteme a povídáme si, ale zařazujeme i didaktickou nebo pohybovou hru k přečtené pohádce, často také je to pro nás doba na logopedickou chvilku, opět motivačně vedenou k předešlému čtení. Následuje práce do čtenářských deníčků, buď v podobě volné kresby či plnění pracovního listu, který si sami vyrobíme.

Během školního roku se deníčky dětem hodně zaplnily, děti mají zájem si své deníčky prohlížet a p. učitelky těší neuvěřitelný pokrok zejména ve volné kresbě, který je právě na těchto deníčcích vidět. Při listování si můžeme porovnat kresbu v měsíci září, kdy některé děti i začaly plakat a bály se malovat, v měsíci červnu máme nádherné obrázky. Jednou měsíčně dostávaly děti i malé domácí úkoly v podobě pracovního listu, který plnily doma s rodiči a donesly ho zpátky do školky. Máme velkou radost z toho, že děti čtení baví a nesmíme zapomenout na docházení dětí ze základní školy, našim malým dětem se moc líbilo, zvláště když se objevil nějaký známý kamarád. Máme přečteno již 15 knížek, např. Kocourek Modroočko, Kamarádi v kožíšku, Kát'a a Škubánek, O Medovníčkovi

...

Přátelství mezi školou a školkou

♥ Škola se školkou mezi sebou udržují dobré vztahy. Někteří žáci základní školy chodí do mateřské školky předčítat dětem při odpoledním odpočinku. Udělaly jsme rozhovor s žáky, kteří předčítali, a také s dětmi z mateřské školy. Dotazovaly jsme se sedmi dětí ze školky a devíti žáků ze základní školy.

Pro žáky základní školy jsme zvolily tyto otázky:

1. Byli jste nervózní, když jste malým dětem předčítali?
Někteří byli trochu nervózní. Jiní i více.
2. Když jste dočetli, jaké jste měli pocity?
Všichni byli rádi, že čtení zvládli a mají ho za sebou.
3. Když jste dočetli, jak se malé děti tvářily?
Některé prý spaly, některé měly radost z právě přečtené pohádky.
4. Myslíte si, že předčítání malým dětem je dobrá věc?
Všichni dotazovaní žáci se shodli, že čtení ve školce má smysl. Pomáhají tak malým dětem získat vztah k literatuře. Důležitý je výběr vhodné knížky. Čtení ve školce také zlepšuje vztahy mezi dětmi ze školky a žáky základní školy.

A pro malé děti ze školky tyto:

1. Líbilo se vám, když vám velké děti předčítaly?
Většině dětí se předčítání líbilo.
2. Chtěli byste, až budete větší, také předčítat malým dětem?
Ano, skoro všechny děti by chtěly. Těší se, až budou umět číst a psát.
3. Chtěli byste, aby se v této akci dále pokračovalo?
Většina dětí ze školky by chtěla, aby se pokračovalo.

Autorky průzkumu: Táňa Živná a Nikola Kutlvašrová

Náš časopis uzavřeme krátkou úvahou.

Většina z nás má doma nějakého sourozence. Naše VIII. třída se zamýšlela, co pro ně sourozenci znamenají a jak s nimi vychází.

Sourozenecké vztahy

Přemýšleli jste někdy o tom, jaké by to bylo nemít sourozence?

Věřím, že ano, a proto se domnívám, že by to byla nuda, ale někdy také pohoda. Mám bratra, je to moje dvojče, nejsme stejní, ale i tak si nás všichni pletou. Víte, jaké to je, odmala říkat kdo jsem, jak se jmenuji?

Někdy si myslím, jaké by to bylo nemít bráchu. Chcete si zahrát Člověče, nezlob se a neměli byste s kým, chcete si povídat a neměli byste s kým. Někdy by to bylo zase dobré, protože by vás nikdo nezlobil a s nikým byste se nehádali.

Nevím jak to máte vy, ale já si myslím, že lepší je mít sourozence, třeba i dvojče, protože ve dvou se to lépe táhne.

Několik citátů:

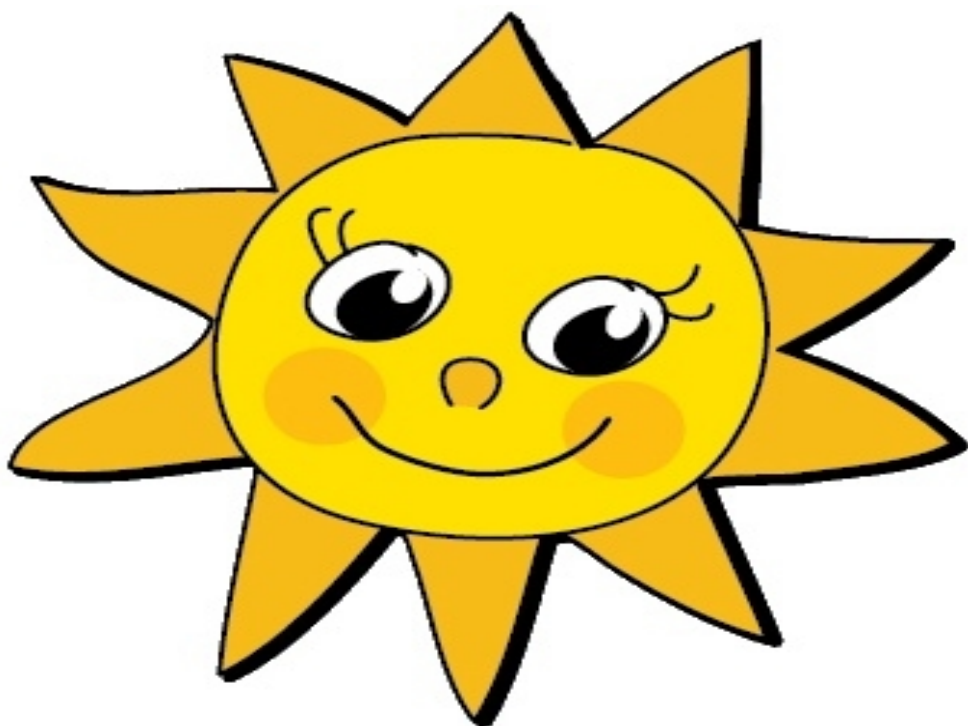
SOUROZENEC je prvním přítelem v životě. Nikdo tě nebude chápat jako tvůj sourozenec. A i když se nevidíte, jste si stále nablízku.... zůstane stále tvůj nejlepší přítel. Drží tě na chvíli za ruku, ale za srdce celý život.

Vzájemné soupeření je mezi sourozenci něco, jako bojem o přežití, jen ne tak čestným.

Sourozenci, jediní nepřátelé, kteří bez sebe nedokáží žít.

Milí čtenáři,
chtěli bychom se s vámi rozloučit
a popřát Vám krásné léto.

Užívejte si letní
pohodu, příjemné
teplo a dva měsíce
bez školy!!!!

Vaše školní redakce